

GAZETE

ODTÜ

gayriresmi odtü gazetesi

sayı: 1,5 • kasım 2013
-özel tanıtım sayısı-

Bu günlerden geriye
Bir yarına gidenler kalır,
bir de yarınlar için
direneler

Velhasıl; O İş Öyle Değildir!

“Benim olmayan şu birkaç ağaç, dünyalara sahip olma arzumu zedeliyor. Zenginlik içinde yüzerken sahip olamadığımız nesnelere de var olduğunu düşünmek gibi bir işkence var mıdır?”

Bu satırlar 1806’da Goethe’nin Ortaçağ halk hikayelerinden esinlenerek yazdığı büyük trajedisi Faust’tan alınma. Eserin baş karakteri Faust; gençlik ve olgunluk dönemini hayatın ve doğanın sırrını bulma yolunda tüketmiş bir bilimcidir. Sonuçta dünyadan bezmiş bir hale gelirken karşısına şeytan çıkar ve Faust, kendini mutluluğa kavuşturursa şeytana (Mephistopheles) ruhunu satacağına dair ona söz verir. Şeytan da Faust’a daha önce yaşamadığı hazları tattırır. Fakat zamanla Faust, açgözlü ve kibirli bir karaktere bürünür.

Faust’un imgesinde yepyeni bir dünya yaratılmıştır. Sadece kıyı boyunda küçük bir toprak parçası kalmıştır hâlâ eskisi gibi. Burada, çok eski zamanlarda yerleşmiş sevimli bir yaşlı çift, Philemon ile Baucis yaşamaktadır. Faust, bu yaşlı çift ve onların elindeki küçük araziye takar kafasını ve hayıflanarak yukarıdaki sözleri söyler. Bu noktada, Faust ilk bilinçli kötülüğünü işler. Mephisto ile ‘güçlü adamları’ni çağırır ve yaşlı çifti yolundan çekmelerini emreder. Nasıl yapıldığını görmek, ayrıntılarını duymak istememektedir. Onu tek ilgilendiren sonuçtur: Sabaha o arazinin boşaltılmasını istemektedir ki, inşaat hemen başlayabilsin. Bu, modern dünyaya özgü bir kötülük tarzıdır: Dolaylı, kişisel olmayan, karmaşık örgütlenmeler ve kurumsal rollerin dolayısıyla gerçekleştirilir. Mephisto ve onun özel birimi, gecenin geç vakti iyi haberlerle dönerler. Faust birden meraklanmaya başlar. İhtiyarların nereye gönderildiğini sorar ve evlerinin yakılıp onların öldürüldüğünü öğrenir.

“Faust giderek erkin kibrine kapılmaktadır. Ama cinayet sadece Faust’un kişiliğinden değil, modernleşmeye özgü kolektif, kişisel olmayan bir güdüden de kaynaklanmaktadır: Eski dünyanın görünüm ve duyuşundan tek bir iz bile taşımayan türdeş,

tümüyle modernleşmiş bir alan yaratma güdüsü...

Bir gerileme tehlikesinin olmadığı apaçıktır. Öyleyse Faust, eski dünyayı hatırlatan en küçük bir belirti karşısında bile neden korkuya kapılmaktadır? Goethe, olağanüstü bir görüş yeteneğiyle geliştiricinin en derindeki korkularını ortaya serer. Bu yaşlı çift eski dünyada en güzel olan şeyleri simgelemektedir. Uyum gösteremeyecek ve başka yere gidemeyecek kadar yaşlı, inatçı, belki de aptaldırlar; ama güzel insanlardır, yaşadıkları yere tat verirler. Faust’u böylesine huzursuz eden onların güzellik ve asaletidir.”¹

Bu durumun betimlediği zihniyet yeterince tanıdık, değil mi? “İnşaat ya Resulullah” şiarıyla inşa edilen dünyanın en büyük adalet sarayı, 3. havalimanı, 3. köprü, HES’ler, nükleer santraller gibi büyük projeler; kentsel dönüşüm ve “soylulaştırma” adımları hep bu zihniyetin dışavurumu. Öyle ki, zorla dönüştürdükleri fiziksel çevrenin orta yerinde duran bir park (Gezi), onlar için geçmişteki kamusalığın bir tortusu. Diğer bir deyişle, ‘modern’leşen bölgede eskiden kalan tek ayrıntı otu olduğu için rant ile yanıp tutuşan iktidara işkence çektiyor. Bu yüzden imara açılıp yok edilmeli, ölüm ve yaralanmalar olsa dahi.

Aynı şekilde ODTÜ’den geçecek yol da tüm defolarına rağmen yapılmalıdır. Çünkü bu yol “başkent”in bakir kalan tek bölgesini ranta açacaktır. Bundan da öte, her daim keyiflerini kaçırarak direniş ve “yaşam” mekanını, beslendiği damarlardan (100. Yıl, Çiğdem) kesecek, eti tırnaktan ayıracaktır. Binlerce ağacın daha doğrusu Ankara’nın ciğerlerinin yok edilecek olması ya da yolun istinat duvarıyla bitmesi, üstüne üstlük trafiğe derman olamayacak olması hiç önemli değildir. Şehrin belediye başkanlığını hobi olarak yapan zat ise “metroyu Anadolu insanı bilmediği için kullanmaz” der. “Yalnızca 3-5 ağaç kesilecek, yola karşı çıkanlar ODTÜ’lü bile değil” diye geçiştirir.

¹(BERMAN, Marshall, Katı Olan Her Şey Buharlaşıyor, İstanbul: İletişim Yayınları, s.101-102)

[B]inlerce ağacın daha doğrusu Ankara’nın ciğerlerinin yok edilecek olması ya da yolun istinat duvarıyla bitmesi, üstüne üstlük trafiğe derman olamayacak olması hiç önemli değildir. Şehrin belediye başkanlığını hobi olarak yapan zat ise “metroyu Anadolu insanı bilmediği için kullanmaz” der. “Yalnızca 3-5 ağaç kesilecek, yola karşı çıkanlar ODTÜ’lü bile değil” diye geçiştirir.

Sonuç olarak Türkiye’nin Faust’ları modernleşme namına yıkıp geçtikleri şehirlerden, mahallelerden, parklardan -eskiden en küçük emare bırakmamacasına- kirliliği bir dünya yaratıyorlar. Ancak bu dünya Gezi Direnişi’nde sarsılmış ve insanlar bunun bilincine vararak her yeri birer Gezi Parkı yapmıştı. Şimdiyse Faustlar sarsılan dünyalarını bu defa daha sağlamaya koyuluyorlar. Bu yolda ilk hedefleri çoktandır belli: Karşılıklı aralık günü çıkıp bir özgürlük abidesi gibi ama kanlı canlı dikilen ODTÜ. Kinleri ve o tükenmez yok etme arzuları bu yüzden. Ama eğer haziranın yakıcı günlerindeki yeni bir dünya arzusu geri gelirse, o zaman bu gri ve kasvetli dünya yıkılıp her tarafı yeşile, maviye kesen bir dünya yaratılabilir. O zaman Faustların ve dünyalarının tarihin çöp sepetine atılacağı günler gelir.

Üniversiteye Polis Sokmak:

Hayallerde Yaşıyor "Bağzı" Faşistler

“İşadamlarını ve büyük şirketleri belirli anlaşmalar, veya anlaşma sağlanamayan durumlarda yargulamalar, vergi cezaları ile susturabilirsiniz. Memurları kadrolaşma ve sürgünlerle, ailesinin geçimini çalışarak sağlamak zorunda olanları da işlerine yönelik tehditlerle susturabilirsiniz. Gazetecileri patronları vasıtasıyla işlerinden edebilirsiniz.

Fakat öğrenciler?

Sene 1924, yer İstanbul. Darülfünun (bugünkü adıyla İstanbul Üniversitesi) öğrencileri ayakta. Sebep, tramvayı işleten şirketin, hükümetle yaptığı anlaşmaya göre öğrencilerden tam bilet ücretinin yarısını alması gerekirken, anlaşmaya uymayıp tam bilet ücreti almaya devam etmesi. Bizim EGO otobüslerinde yaşadığımız pasokavgalarının benzerleri o zaman tramvaylarda yaşanıyor. Öğrenciler, toplu olarak tramvaylara binip ücretin yarısını ödemek şeklinde bir eylem düzenliyorlar. Tramvayların birine binen üç tıp öğrencisi, yarım bilet ücretini verirken ortalık karışıyor, silah sesleri duyuluyor. İki öğrencinin kanlar içerisinde yatan cansız bedeni ve eli silahlı bir sivil polis kalıyor eylemden geriye.. Ve bugün bile öğrencilerin indirimli bilet alması, o iki öğrencinin kanyla kazanılan bir hak olarak tarihte yerini alıyor. Böyle oluyor cumhuriyet tarihinin ilk öğrenci eyleminde üniversitelilerin polisle tanışması.

Sene 2013, yer Eskişehir. Gözünü rant bürümüş faşist iktidarın, İstanbul'un göbeğindeki sayılı yeşil alanlardan olan Gezi Parkını yıkmaya çalışması, ve bunu engellemek isteyen, kimsenin iyi niyetinden ve naifliğinden şüphe edemeyeceği insanlara polis acımasız saldırısından sonra, 11 yılın biriktirdiği öfke sokakta patlıyor, Türkiye tarihinin en kitlesel halk isyanı başlıyor. İçişleri Bakanlığına göre Eylemlerin yayıldığı 77 ilden biri olan Eskişehir'de, polis saldırısından kaçan bir genç var. Ali İsmail Korkmaz. Bir ara sokakta sivil polisler tarafından kısıtılıyor ve döverek öldürülüyor. Ali İsmail de (bu yazının yazıldığı tarihe kadar) kahraman Türk polisinin katlettiği son üniversite öğrencisi...

Öğrencilere uygulanan polis şiddeti, polisin öğrenci katletmesi yeni değil. Cumhuriyetle yaşıt. Bunun sebebi de çok açık. Bütün burjuva iktidarlarının, en sosyal demokrat takılanından en faşistine kadar, güçlerinin karşısındaki en büyük tehdit her zaman üniversite öğrencileri olmuştur. İşadamlarını ve büyük şirketleri belirli anlaşmalar (Gezi öncesi Koç Holdinge verilen ihaleler), veya anlaşma sağlanamayan durumlarda yargulamalar (Uzan'ların başına gelen), vergi cezaları (Doğan grubu) ile susturabilirsiniz. Memurları kadrolaşma ve sürgünlerle, ailesinin geçimini çalışarak sağlamak zorunda olanları da işlerine yönelik tehditlerle susturabilirsiniz. Gazetecileri patronları vasıtasıyla işlerinden edebilirsiniz. Fakat öğrenciler? Çoğunluğu sistemle doğrudan ekonomik ilişki içeri-

sinde olmayan (geçimini sağlamak zorunda olduğu kişiler olmayan) öğrenciler? Nispeten özgür bir ortamda, gençliğin de verdiği enerjik, sorgulayan ve isyankar ruhlu, kendisini toplumuna karşı sorumlu hisseden gençleri susturmak için, cemaat türü örgütlenmeler dışında polis şiddetinden başka pek bir seçenek kalmıyor. Dolayısıyla iktidarların, özel olarak da AKP iktidarının, üniversitelere polis sokmaya çalışması kendi açısından anlaşılabilir.

Fakat işe yarar mı? Üniversiteye polis yerleştirilmesi, 18 Aralık 2012'de ODTÜ'ye Tayyip Erdoğan'ın polis ordusuyla gelip, gaz bombası ve çatışma sesleri arasında üniversiteyi terk etmek zorunda kalması sonrasında gündeme getirildi. Fakat arada bir Haziran isyanı yaşandı ki, AKP'liler böyle bir şeyin nasıl mümkün olduğuna hala inanamıyorlar. Ölesiye korkuyorlar. "Siz ne yaparsanız yapın, biz kararımızı verdik" diyecek cüreti kendisinde bulan başbakanın, bu sözlerini kendisine yediren milyonların öfkesinden korkuyorlar. ODTÜ'yü cezalandırma aracına dönüştürülmüş hukuksuz bir otoyol inşaatı, ancak 7/24 polis korumasıyla, saldırılarla, bayram baskınlarıyla, Kayseri'den getirilen iş makineleriyle sürdürülebilir. ODTÜ'ye sokamadıkları polisi 100. Yıl'da, A1 kapısında sürekli konuşlandırarak, helikopterlerine üzerimizde tur attırarak bizleri korkutabileceklerini düşünüyorlar. Korktukları başlarına gelecek; Gezi'de aldıkları yenilgi, onları iktidardan düşürecek. Artık geri dönüşü olmayan bir süreç içerisindeyiz. Türkiye'de korku duvarı aşıldı. ODTÜ'den geçirilmek istenen otoyola karşı yapılan pek çok eylemde, polis yine caydırma ve cezalandırma amacıyla ODTÜ yerleşkesinin içine girdi, yurtlara, Sunshine Cafe'ye gaz bombası yağdırdı. Ormanlık alana pusu kurup üniversitelilere saldırdı, lojmanları ve tüm yurtlar bölgesini gaza boğdu. Yetmedi, yakaladığı bir öğrenciyi yanan barikat ateşine atarak öldürmeye teşebbüs etti. Fakat karşılığında, sinen ve kaçan bir topluluk değil, yurtlardan inen, direnişe destek veren yüzlerce öğrenciyi buldu. Ve polis izinsiz olarak girdiği ODTÜ'den kaçmak zorunda kaldı. Giderek militanlaşan, kararlılığını yitirmeyen, polis cinayetleriyle kaybettiklerinin hesabını sormaya ant içmiş bir gençliğe karşı, AKP iktidarını kurtaracak miktarda polis, TOMA, akrep, gaz bombası, plastik mermi, tazyikli su yok bu dünyada...

Gazete ODTÜ, bir ODTÜ'li olan ortak çıkarımları ortaya çıkarıyor, tüm ODTÜ'yu kapsayarak ve tüm bilimsel süreçleri ODTÜ'ye ait olan bir dergi olarak yayın faaliyetleri. Her akşam saatlerinde yayınlanmaktadır ve birleştirilmiştir paylaşılabilirliği yoluyla açacak olan bir dergi. ODTÜ'ye yönelik saldırılara karşı üniversitemizin namını, bir de bu yolla duyurabilmek adına ısrarla ve amaçsızca çabık yolu ile...

SÖZLEŞİ
Sözleşme...
ORTA SAYFA:
ODTÜ'de
Gençlik Hareketi
Değerlendirmesi:
Öğrenci Hareketleri
Üniversite Konferansı
Üniversite Hareketi
Yatırımcıların...
GAZETE
gayriresmî odtü gazetesi
sayı: 1 • nisan 2013

Gazete ODTÜ Sahiplerini Çağırıyor

Geçtiğimiz yıl yayın hayatına başlayan Gazete ODTÜ bu sene de ODTÜ'lülerle buluşmaya hazırlanıyor. Bilmeyenler için gazetemizi biraz tanıtmakta fayda var. Ülkemizdeki standart gazete profiline aksine bu gazetenin, çeşitli alanlarda milyarlara dolanlık yatırımları olan, iktidarı rahatsız edecek hamleler yapmaktan ölesiye korkan bir patronu yok. Sırça köşklerden, lüks ciplerden inmeyen, başbakanlı-cumhurbaşkanlı kahvaltılarda boy gösteren, oradan da halka akıl vermeye kalkan "sosyetik" yazarları yok. Halk isyandayken bunu görmeyen, kendilerine ne servis edilirse onu sunan, iktidar "leb" demeden "Çorum!" diye atlayan şaksakçı muhabirleri, güçlünün yanında yer almayı gazetecilik zanneden, yalan söylemekten zerre gocunmayan editörleri yok. Ankara'nın doğusuna geçmeden Kürt sorununu çözmeye kalkan veya yurtdışından ülkenin nabzını tuttuğunu iddia eden gazetecileri yok. Sayfalarca, aslında kimsenin ihtiyacı olmayan ürünleri rengarenk ilanlarla pazarlamaya kalkan reklamları yok. Arka sayfa güzel, üçüncü sayfa cinayetleri yok. Doğru zamanda, doğru yerde bulunmaktan başka meziyeti olmayan bir avuç zibidinin yatak odalarında neler döndüğünü teşhir etmeyi habercilik başarısı olarak sunan

mensupları ise hiç yok. Neyi var peki? Bu gazetenin yerelliği var en başta. ODTÜ'lülere ODTÜ'den geliyor bu gazete. Ciplere değil, fahiş fiyatlara satılan EGO bandrollerinden almadığı için her allahın günü küçük Melih'ler ile birbirine girmek zorunda kaldıkları otobüslere binen, sonra o otobüsler okula girmedeği için Melih'e pek de hoş olmayan sözler söyleyerek tabanvaya talim eden yazarları var. Hayatını iktidar yandaşlığına değil, aydın sorumluluğunun gereklerini yerine getirmeye adanmış editörleri, okulunu ve ülkesini gericiğin karanlığına teslim etmeyi reddederek aynı evde oturup kızılı erkekli yazı yazan, sosyetik olmayı geçtim, yazdığı yazının altına ismini yazarken bile bunun kolektif emeğe saygısızlık olup olmadığını sorgulayan köşe yazarları var. Parası neyse verip redaktörlük yaptırdığı çalışanları değil, gecesini gündüzüne katıp, belki de pek çok imla ve yazım hatasını gözden kaçıran editörleri, redaktörleri var. "Kalem kılıçtan keskindir" lafını şiar edinse de, gerektiğinde hem kaleme, hem de gözünü kırpmadan kılıca sarılabilecek kişiler var bu gazetede. Gericiliğe karşı ilerçilik, din sömürüsüne karşı bilim, polis şiddetine karşı direniş, faşizme karşı halkların kardeşliği, sosyal adaletsizliğe karşı eşitlik talebi var. Dezenformasyon ve yalana karşı gerçekler var.

Bu Gazete Senin

Mizanpajından içeriğine kadar ODTÜ'nün gayri resmi gazetesine beraber şekil verebiliriz. Yabancı basından haber çevirebilir, çektiğin fotoğrafları, çizdiğin karikatürleri yollayabilir, görsel tasarımına katkı sağlayabilir, serbest kürsüde görüşlerinizi ODTÜ'lüler ile paylaşabilirsin; fakültende, yurdunda Gazete ODTÜ'nün temsilcisi olabilirsin. Biz şimdilik bu kadarını yazıyoruz en yakın zamanda Gazete ODTÜ tanışma toplantısında buluşmak üzere...

Bu Öğrencilere Bu İşi Mi Öğrettiler?

(Gökçer Tahincioğlu, Kemal Göktaş)

"Şimdi ben merak ediyorum; bu okulun yönetimi, akademisyenleri, bu öğrencilere bu işi mi öğrettiler? Nasıl sapan kullanılır, hangi cins kullanılır? Veya araba lastikleri, ne zaman, hangi ortamda, nasıl yakılır? Veya molotof nasıl yapılır, kimlere nasıl atılır? Bu mu öğretildi bunlara?"

Başbakan Recep Tayyip Erdoğan, 2012 Aralık'ta ODTÜ'de polislin "orantısız şiddetle" karşılık verdiği öğrenci protestoları üzerine bunları söylemişti. Üniversite öğrencileri, dünyanın birçok yerinde olduğu gibi Türkiye'de de, toplumsal muhalefetin önemli öznelerinden biri. Kâh toplumsal düzenle ilgili hoşnutsuzluklar, kâh üniversitenin vaatleriyle gerçekliği arasındaki derin uçurumun yarattığı hayal kırıklığı, kâh gençliğin isyankarlığı, heyecanı, radikalizmi, hep beraber öğrenci hareketinin kesintisiz dinamizmini oluşturuyor.

Devletin ve iktidarların öğrencilere dönük baskıcı tutumu da en az öğrenci muhalefeti geleneği kadar güçlü bir gelenek oluşturuyor Türkiye'de. Başbakan Erdoğan'ın çıkışı istisnai değil: "Masum öğrenci olaylarını" "anarşi ve terörün" tohumu olarak gören ve bunların kaynağında boğulması gerektiğini düşünen yaklaşım, neredeyse bir gizli anayasa maddesi gibi kökleşmiş durumda. Araştırmacı gazeteciler Gökçer Tahincioğlu ve Kemal Göktaş'ın incelemesi, 11 yıllık AKP iktidarı döneminde öğrenci hareketine dönük baskı rejiminin bir bilançosunu çıkarıyor. Bütün yönetim kademelerinin kıyıcı hoşgörüsüzlüğünden, polislin daimi "orantısız güç" uygulamasına, yargının "terörist" ve "düşman" muamelesi yapan rutinine kadar...

Kitap adı: "Bu öğrencilere bu işi mi öğrettiler?" Öğrenci Muhalefeti ve Baskılar

Yazar: Gökçer Tahincioğlu, Kemal Göktaş

Yayınevi: İletişim

gazeteodtu@gmail.com /gazeteodtu /gazeteodtu